

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Palladio Diacono. 405.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Παλαδίῳ Διάκονῳ. υε.

Ἐπειδὴ γέγραφας ἥ ἔβη, τὸ γὰρ
 ὄνομά μου δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται·
 φημί, ὅτι ἐπειδὴ ἰσθᾶοι μὲν ἀμαρ-
 τάνοντες, ἀρχιμαλώσιαι παρεδίδοντο.
 οἱ δ' ἀρχιμαλώτουντες, οὐ τῇ τῷ θεῷ
 ὀργῇ, ἀλλὰ τῇ τῷ οἰκείῳι ξοάνων
 διωάμει τὴν νίκην ἐπιγράφοντες τῆς
 παγκρατούσης δεξιᾶς ἀοθύνειαι κατε-
 ψηφίζοντο. Διὰ τοῦτο, ποτὶ ἔφη-
 αῖποι γὰρ ἐγίνοντο ἀμαρτάνοντες καὶ
 ὡς διδόμενοι τῇ τοιαύτης ὑπονοίας
 καὶ βλασφημίας. ἴσως δὲ ἐπειδὴ καὶ
 πανταπῶς ὡς προστάθοντο ποιεῖν,
 ἔπραττον. ὅθεν καὶ ἐφ' ἡμῶν μὲν κιν-
 διωνέει συμβαίνειν. κελευσθέντες γὰρ
 τὸς ἐχθροὺς ἀγαπᾶν, ὃ δὲ τοῖς φίλοις
 ἀγαπᾶμεν καὶ ἀκτιμοσύνην ἀσκήν,
 οὐ μόνον οἷς ἐχθροὺς οὐκ ἀρκέμεθα,
 ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ζηματιζό-
 μεθα συμφορᾶν καὶ ἡμεῖν προσεχθέν-
 τες, φιλοφραγμανοῦντες καὶ τοῖς ἡσυ-
 χάζουσι παρενοχλῶμεν. καὶ οὐ μόνον ἰα-
 τα δρᾶμεν, ἀλλὰ καὶ διδάσκωμεν ἄλλους
 ἐπιχειρῶμεν, ἃ ποιεῖν οὐκ ἐθέλομεν.
 τὰ γὰρ ἄλλα παρ' ἡμῶν. οὐδὲν γὰρ βέ-
 λομεν διχρῆρες εἶπε. ταῦτ' οὐκ ἀ-
 κούοντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁράντες, ἀλλὰ
 μὲν ἡμᾶς διδάσκωμεν ἐπιχειροῦντας,
 ἄλλα δὲ δρᾶντας, ὡς περ εἰρωνεύεσθαι
 ἡμᾶς καὶ παύειν ἐν οὐ σαρκτοῖς ἡρώ-
 μενοι, καὶ τῆς θείας προνοίας ἀκοῶσι
 τὰς γλώττας, ἥ τις καὶ αὐτὸς μὲν ἡμᾶς
 δὲ πλεον ἀμυνεῖται, τὸς αὐτίκας τῆς
 τοιαύτης βλασφημίας γινόμενους.

Ζωσίμῳ καὶ Μάρωνι. υς.

Εἰ μὲν τὰ παρ' ἡμῶν ἀποδοχὴν λείπῃς,
 καὶ μετὰ πάσης ἀσθενείας γίγνοιτο, τότε καὶ
 τῇ θείᾳ ῥοπῇ κλητέον εἰς συμμαχίαν
 ἡμεῖς γὰρ παντὶ τρέψωμεν τὴν νίκην ὡρυ-
 τανέυσου. εἰ δὲ μηδὲν τῷ δέοντι παρ
 ἡμῶν γίγνοιτο, ὡς ἐπὶ τῇ κακῇ εἰ-
 ρανείας γὰρ οὐκ ἀνέξεταί, οὐδ' ἐπι-
 φοιτήσῃ τοῖς ἐαυτοῖς εἰς τὸ ἀχνεῖν καὶ
 ἀπαλείας ἀσμένως ῥιπίθῃσι πέλαγος.

Palladio Diacono. 405.

Quoniā per literas ex me quesivisti, quid-
 nā illud sibi videtur, Propter vos nomē meum
 blasphematur, hoc respondeo, quod quia
 Iudæi quidē, cum peccabāt, in captiuitates
 adducebātur, qui autē eos captiuos abdu-
 cebāt, nō diuinæ iræ, sed simulacrorū suo-
 rum potētis victoriā ascribētes, rerum om-
 nium præpotentē dextram imbecillitatis
 dānabant, eā ob causam his verbis vsus est.
 Authores enim erāt, dum peccarēt, atque
 hostibus dederentur, huiusmodi opinionis
 ac blasphemix. Fortasse etiā, quæ pugnātia
 quoq; cum his, quæ agere iubebātur, effi-
 cibāt. Id quod etiā apud nos nunc vsu ve-
 nire videtur. Nā cum nobis imperatum sit,
 vt inimicos amemus, tamē ne amicos qui-
 dē amamus: cū paupertatē colere, nos cō-
 trā nō modō his, quæ habemus, cōtenti nō
 sumus, sed etiā ex alienis calamitatibus o-
 pes nostras augemus: cū nobis indictū sit,
 vt quietē agamus, nos contrā negotiorū a-
 mantes iis etiā, qui quietē agunt, molestiā
 exhibemus. Nec solum hæc facimus, sed e-
 tiā alios docere aggredimur, quæ ipsi face-
 re nolumus. Reliqua enim prætermitto: ni-
 hil enim, quod animos offēdat, dicere cu-
 pio. Hæc igitur cum homines audiunt, ac
 nos alia quidē docere conari, alia autē age-
 re conspiciunt, nos tanquam simulatione
 uti, atque in rebus minimē ludicris ludere
 existimantes, aduersus diuinam providen-
 tiam linguas acuunt. quæ etiam quidem
 in ipsos, verū in nos, qui huiusmodi
 blasphemix causam præbemus, grauius
 animaduertet.

Zosimo et Maroni. 406.

Si ea, quæ nostrarū partium sunt, sine vlla
 prætermissione ac cū omni studio & dili-
 gētia fiant, tum demum diuini quoque au-
 xilij momentum implorandum est. veniet
 enim omnino, victoriam concilians. Si au-
 tem nihil eorum, quæ officij nostri sunt,
 fiat, frustra ipsius auxilium imploratur.
 Neque enim simulationē perferet, nec ad
 eos accedet, qui in profundum exitij pel-
 gus libenti animo sese proiiciunt.

Bbb-ij